

Ömer

– reyya · 30 Nisan 2012

Güneş batınca karanlıklara gömüldü Ömer. Saman balyaları bile gözüne kocaman ejderhalar gibi görünüyordu artık. Küçük bedeni daha bir küçüldü sanki sığındığı köşede. Dudağının kenarı ağlamaklı kıvrıldı. Zaten gözyaşları da hala kurumamış, babasının vurduğu yerlerin acısı sızladıkça sızlamaya başlamıştı. Küçülmüş ceketine sıkı sıkı sarıldı. Gözlerindeki korku, soğukla birleşip bedenini daha bir titretti.

"Ben hiç bir şey çalmadım" cümlesi tekrar diline yerleşti. Küçük bir damla yaş yeniden süzülüverdi gözlerinden. Kirli elleriyle kuruladı gözlerini. Ceketinin yakalarını biraz daha kaldırıp, çömeldiği yerden dizlerini kavradı cılız kollarıyla. Başını dizlerinin arasında saklamak isteyince sırtındaki acı daha fazla yaktı canını.

"Ben çalmadım, Musa'nın Ali çaldı" diye, yine içli içli ağlamaya başladı. Gözlerinin önüne Ali'nin yüzü gelince kaşları çatıldı, yumrukları sıkıldı. Küçük kalbi, içinde kopan fırtınaları kaldıramıyor, hisleri damla damla gözlerinden süzülüyordu. Annesini andı yine. Çok ağladığında başını göğsüne dayayıp yüzünü okşardı annesi nasırlı elleriyle; saçlarından öper,

"Koca adam oldun Ömer, hiç erkekler ağlar mı ?" derdi.

Annesinin bu cümlesi onu susturmaya yeter, annesine bir erkek tavrıyla bakıp;

"Ağlamıyorum ki ben, bak gözlerim kuru" cümlesini daha bir dik durarak söylerdi.

Gülmemek için dudaklarını kıvrırdı da annesi, Ömer anlamaz; annesini kendisinin en büyük hayranı, kendisini de annesinin en büyük koruyucusu zannederdi.

Çok karanlıktı ahır. Saman balyalarının hareket ettiğini hissetti. Üstüne üstüne geliyorlardı sanki.

"Anaaam" diye sessizce feryat etti. Korkudan sesi çıkmamıştı dudaklarından. Bir ürpertiyle kendini ahırın duvarlarına biraz daha yasladı. Soğuk, kireçle sıvanmış taş duvara değen sırtı biraz daha acıdı, yine de korkusuna engel olamadı.

"Anne..." dedi yeniden az daha duyulur bir sesle... Anası düştü gene aklına. Anası olsa gene de döverdi babası onu, ama bu soğuk ahırda evladını yalnız bırakmaz, hiç olmazsa o da gelir yanı başında otururdu. Beraber, konuşa konuşa sabahı ederlerdi. Sabah olunca babası fark etmeden ahırdan çıkar, biricik Ömer'ine yiyecek bir parça ekmek getirirdi.

Ama anası da yoktu yanında. İçi ezilirdi anasını her düşündüğünde. Yine içinde bir yerleri kanadı. Gözlerinden bu defa anası için damlalar sızdı. Onları da elinin tersiyle sildi. Sığırtmaçlığa göndermişti babası o gün. Akşam olup da köye döndüğünde müjdeler gibi kara haberi vermişti arkadaşları. Hem de önünü keserek bir de "Öksüz Ömer " diye de yakıştırmışlardı oracıkta. İnanmamıştı, eve gidip de teyzesini ağlar görünce anlamış, ama kendisi bir türlü ağlayamamıştı.

Bir akşam, tarlaya giderken duymuştu tepenin ardında konuşan iki kişiyi. Biri Süleyman emmi'ydi. Yanındakine biraz öfkeli biraz kederli anlatıyordu eli kolu havada.

"Hikmet nasıl vurduysa, aha orada ölüp kalmış Cemile. Olan öksüz Ömer'e oldu."

Çöküvermişti keçiyolunun üzerine. Taşımamıştı ayakları da kalakalmıştı olduğu yerde. Nice zaman sonra suskunca kalkıp sürüsüne yetişmiş, bir daha da hiç oynamamıştı kimseyle.

Anasını düşündükçe yüreği büyüyor, yaşından önce yaşlanıyordu sanki. Anasını koruyamamış, anasının korumasından da mahrum kalmıştı üstelik,

Musa'nın Ali geldi gözünün önüne. Bakkal Latif durduk yere önünü kesip de bağırıvermişti meydanın ortasında.

"El arabamı aldınız Ali'yle vermediniz daha" diye...

"Benim haberim yok" deyince soluğu babasının yanında almış,

"Hikmet oğluna mukayyet ol, hırsızlığa da başladı. El arabamı aldırmaş Ali'ye, şimdi de haberim yok diyor."

Gözlerinden gene yaşları akmaya başladı hırçınca. Babasının yüzünde patlayan tokatları geldi aklına, sırtına vurduğu sopaları. Küçük bedenini deviren her tokat ile anasını hatırladı kimsesiz yüreği. Her düşüşünde anasını bekledi. Babasının her omzunda tutup kaldırmasında yine bir usançlık belirdi gözlerinde.

Bakkal Latif bile acıdı da haline, babası affetmedi. Anasına vurduğu gibi Ömer'e de vurdu. Her tokadın ardından, anası gibi Ömer de düştü yerlere. Toprak anası gibi koktu da burnuna dili ana diyemedi. Erkeğim dedi gözyaşlarını da sakladı.

Sabah oluyordu. Gün yavaş yavaş uyanıyor, Ömer'in vücuduna ılık bir halsizlik yayılıyordu. Bütün gece korkuyla açılan gözleri de artık bu dermansızlığa pes etmiş, nice zamandır gözkapaklarının ardına

saklanmıştı bile. Bir el saçlarını okşamaya başlayınca bir huzur, bir güvenle sirkindi hafifçe. Başını kaldıramadı. Bir gözünü aralayıp baktı uykuya yenik, sonra geri kapadı. Yüzüne huzurlu bir tebessüm yayıldı,

"Ana" dedi çatlamış dudakları. Başı yavaşça anasının kucağına doğru kaydı, dizleri devrildi kuru samanların üstüne. Bu ayaz soğuğunda ceketinin n açıldı da geri kapamaya eli varmadı. řmyordu da zaten. Sarılmadı elleri kendinden yaşlı ceketine. Gözleri kapalı, dudakları gülmeye meyilli. Uykuya yenik düşmüştü bedeni.